

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμεροεῖας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκαμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνάγγυλον ἀριστῶν καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἔλλ' αἱ συνέδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐνοδόχου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριλίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 9 Ἀπριλίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 19

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΠΟΥΛΙ

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Γιατρός, σκεπτικὸς, βιάζει ἓνα ἔργαλειόν καὶ τὴν ἑξετάζει. — Τὸ γατρικόν, τίς στάλες ποῦ σοδραφα, τίς πῆρες;

Μητέρα. — Ὅχι ἀκόμα, γιατρέ, μὰ θὰ τίς πάρω...

ΣΚΗΝΗ Γ'

Οἱ ἴδιοι καὶ ἡ Νίτσα

Μητέρα, μ' ἀγωνία. — Ἐ, τί ἔκανες;

Νίτσα. — Καλησπέρα σας, γιατρέ. (οἷη μητέρα) τώρα θὰ σοῦ πῶ (τῆς κάνει νόημα μὲ τὰ μάτια: Ὅχι).

Γιατρός. — Δὲν τὸ πῆρες εἶπες τὸ γατρικόν; μήπως; (σταματᾷ στενοχωρημένος).

Μητέρα. — Ὅχι, ἔχι γιατρέ. Θὰ μοῦ τὸ φέρει ὁ Μίχος μου... νᾶσαι ἥσυχος (βήχει) ἄχ, αὐτὸ τὸ τζάκι...

Γιατρός. — Δὲν μπορείτε νὰ τὸ βάλετε; Βουλώστε το τουλάχιστο μὲ κανένα μαξιλάρι. Ἀνάψτε καὶ κανένα κουτσουράκι στὸ τζάκι.

Μητέρα. — Βέβαια, βέβαια, τώρα νάρθηξ ὁ Μίχος.

Γιατρός. — Ἔρεις, βεντούζες, τρίψιμο... τίς στάλες προπαντὸς καὶ ἡσυχία. Μὰ ἔχι κλάμματα... Τὰ εἴπαμε. Μ' ἔλο τὸ σκοτάδι. βλέπω τὰ μάτια σου προσιμένα

Πόπη, αἰγοτραγουδάει παίζοντας:

Μάτια, τί ὁμορφά μάτια,
χιτίζουν, γκρεμίζον παλάτια...
(δυνατὰ) Μάτια ποῦ γκρεμίζον παλάτια σὰ νᾶναι κανόνια!... χὰ, χὰ!
Οὔτε τὸ δικό μου τὸ παλάτι πόνει ἀπὸ τραπουλόχαρτα δὲν γκρεμίζεται μὲ τὰ μάτια: Νά! (γουρλώνει τὰ μάτια τῆς) Τὸ κοιτάω... γκρεμίζεται; (γελάει).

Γιατρός. — Λοιπόν, ἔπως εἴπαμε. Καληνύχτα σας.

Ὅλοι μαζί. — Καληνύχτα, γιατρέ.

(Ἡ Νίτσα τὸν ξεβράζει ὡς οἷη πόρτα).

Νίτσα, οἰγά σὶδ γιατὸρ ποῦ φεύ-

γει. — Λοιπόν, πῶς τὴ βρίσκετε, γιατρέ; **Γιατρός,** οἰγά. — Μὰ... λίγο ἀδύνατη βρίσκω τὴν καρδιά... μὴν

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Αὐτὸ τὸ ἀρσάκι. — ἀγορὴ νᾶναι ἡ κορίτσι; — τὸ φωτογράφησαν σ' ἓνα σχολεῖο τῆς Ἀφρικῆς.

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

Τὸ κολλιὲ ἦταν ἀπὸ κάτω !
— Ὅταν σὰς τὸ ἔλεγα, θειά μου, πὼς ἡ Ἐδὴ σὰς εἶναι Ὅσια Μαρία, δὲν μὲ πιστεύατε τὴν ἀπὸ βλέπετε καὶ μὴν σὰς.

— Ἀτυχεῖς συμπτώσεις ἐπιβαρύνουν τὴν Ἐδὴ, εἶπε ἡ λαίδη Σβενοσενχάμ, εἶμαι ὅμως βεβαία, πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ εἶναι κλέφτρα καὶ φεύτρα αὐτὸ τὸ εὐγενικὸ κορίτσι. Τῆς εἶχα δώσει δλη μου τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην κι' ἐξακολούθη νὰ ἔχω τὴν ἴδια γνώμη γι' αὐτήν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μολαίδη, γιὰ τὰ καλά σὰς λόγια, ποτὲ δὲ θὰ τὰ ξεχάσω. Ἀλλὰ τώρα πιά εἶναι ἀδύνατο νὰ μείνω. Ὅλα εἶναι ἐναντίον μου, δὲν μπορῶ νὰ μείνω σ' ἕνα σπίτι ποὺ ἄλλοι θὰ μὲ δείχνουν μὲ τὸ δάχτυλο καὶ θάλένε: «Νὰ ἡ κλέφτρα!»

«Οἱ τοῖχοι ντυμένοι μὲ βαρῦτιμα χαλιά...» (Σελ. 212, στ. β')

«Ὅχι, θὰ φύγω, κι' ἂν δὲν μπορέσουν νὰ μὲ δεχθοῦν στὸ μοναστήρι τῆς Λυών, θὰ φύγω, θὰ πάω ὑπάλληλος σὲ κατάστημα, θὰ μπεῶ ὑπηρέτρια, μὰ ἐδῶ πιά δὲ μπορῶ νὰ μείνω. Ὅ Θεὸς μιά μέρα θὰ δείξῃ ἂν εἶμαι ἢ, ὄχι ἄθια. (Ἀκολουθεῖ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Εἶχε μακριὰ κόκκινα γένια καὶ μιὰ καμπούρα στὴν πλάτη. Ὁ νάνος πῆγε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Σκάψε τὴ γῆ, ἐκεῖ-πέρα, κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ δέντρο.

Κι' ἐκεῖνος ἔσκαψε καὶ βρῆκε δώδεκα νεόκοπα γυαλιστερὰ γρόσια, σωστὴ περιουσία γιὰ τὸν φτωχὸ τὸν Τόμ. Κι' αὐτὸ δὲν ἦταν ὄλο, γιὰτὶ ὁ νάνος τοῦ εἶπε:

— Σὲ γνωρίζω. Εἶσαι καλὸ παιδί καὶ θέλω νὰ σὲ ἀνταμείψω. Τὰ βάζω νὰ σου τελειώσω. Κάθε βδομάδα νὰρχεσαι νὰ σκάβῃς σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος καὶ θὰ βρῖσκῃς πάντοτε δώδεκα γρόσια. Μὰ νὰ φυλάξῃς καλὰ τὸ μυστικὸ καὶ νὰ μὴν τὸ πῆς σὲ κανένα.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ νάνος χάθηκε ἀπὸ μπροστὰ του, κι' ὁ Τόμ καταχαρούμενος ἔτρεξε μὲ τὸ θησαυρὸ του κατὰ τὸ Σκουπιδαριό, καὶ στὸ δρόμο συλλογιζόταν:

— Κάθε βράδυ θὰ δίνω ἕνα γρόσι τοῦ πατέρα μου' θὰ νομίζῃ πὼς τὸ μάζεψα ζητιανεύοντας κι' ἔτσι θὰ εἶναι εὐχαριστημένος καὶ θὰ γλυτώνω τὸ ξύλο. Ἐνα γρόσι θὰ δίνω κάθε ἑβδομάδα στὸν καλὸ πάτερ-Ἀνδρέα, ποὺ κάθεται καὶ μοῦ μαθαίνει γράμματα. Καὶ τ' ἄλλα τέσσερα θὰ τὰ μοιράζω στὴ μητέρα μου, στὴ Νάν καὶ στὴν Μπέττυ. Ἔτσι δὲ θὰ πεινάμε πιά, ἔτσι δὲ θὰ γυρνῶμε πιά κουρελιασμένοι, ἔτσι δὲ θὰ φοβόμαστε πιά τὸ ξύλο.

Στ' ὄνειρό του ἔφτασε ὡς τὸ σπίτι του. Λαχναρισμένος ἀπ' τὸ δρόμο, ἀλλὰ τρισευχαρισμένος, ἔτρεξε στὴ μητέρα του, ἔρριξε τὰ τέσσερα γρόσια στὴν ποδιά της καὶ τῆς εἶπε:

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι δικά σου. Ὅλα, ὄλα! Εἶναι γιὰ σένα, γιὰ τὴ Νάν καὶ γιὰ τὴ Μπέττυ. Εἶναι τίμια χρήματα. Ὅστε τὰ κλεψα, ὄστε τὰ ζητιάνεψα.

Ἡ εὐτυχισμένη μητέρα, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ ὥρα εἶναι περασμένη. Εὐαρεστεῖται ἡ Μεγαλειότης σὰς νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι;

«Ἄχ, δὲν ἦταν αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ περίμενε νὰκούσῃ ὁ Τόμ! Τὸ ὠραῖο ὄνειρο ἔσβυσε!

Ἄνοιξε τὰ μάτια του. Ὁ πλουσιοντυμένος θαλαμηπόλος στεκόταν γονατιστὸς μπρὸς στὸ κρεβάτι του. Ἡ εὐτυχία ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τοῦ Τόμ ἐνόσω ὄνειρεῦ-

σαν, μεταμορφώθηκε σὲ βαθεῖα ἀπογοήτευση. Τὸ δυστυχισμένο παιδί ξαναγύρισε στὴν πραγματικότητα καὶ θυμήθηκε πὼς ἦταν πάλι φυλακισμένος καὶ βασιλιάς. Τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο ἀδελκούς, ποὺ φερούσαν σκοθόρους μπλέ μανδύες ἕξ αἰτίας τοῦ πένθους, καὶ ἀπὸ εὐγενεῖς τιτλοῦχος ποὺ ἤθελαν νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη τους στὸν νέο βασιλιά. Ὁ Τόμ ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι του καὶ κοίταξε μὲ περιεργὸ βλέμμα τοὺς ἀδελκούς ποὺ στεκόταν ὄλοι, στὴ σειρά ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Σὲ λίγο ἀρχισε ἡ ἐπίσημη τελετὴ τοῦ ντυσίματος. Πρῶτὰ ὄλοι οἱ παριστάμενοι ἤρθαν μὲ τὴ σειρά τοῦ ἀξιωματῶς τους, γονάτισαν καθέννας μπροστὰ στὸ βασιλιά καὶ τοῦ ὑπέβαλαν τὰ σέβη του μαζὶ μὲ τὰ συλλυπητήρια τους γιὰ τὸ μεγάλο δυστύχημα ποὺ τοῦ συνέβη. Ἐπειτα ἕνας θαλαμηπόλος παρέδωσε ἕνα ποικύμισο στὸν ἀρχισταυλάρχη τῶν ἀνακτόρων ποὺ τὸ πέρασε στὸν ἀρχικυνηγὸ τῆς Ἀδῆς, κι' ἐκεῖνος τὸ πέρασε στὸν δεῦτερο ἀρχιθαλαμηπόλο, ἐκεῖνος στὸν δασάρχη τῶν δασῶν τοῦ Ὀδίντωρ, ἐκεῖνος στὸν τρίτο ἀρχιθαλαμηπόλο, ὁ ὁποῖος τὸ πέρασε στὸν καγκελάριον τοῦ δουκάτου τοῦ Λάγκαστρ, αὐτὸς πάλι στὸν ἀρχιματιοφύλακα, ἐκεῖνος στὸν δούκα τοῦ Νορού, ἐκεῖνος στὸν κοντόσταυλο τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δόθηκε στὰ χέρια τοῦ Μεγάλου Ἀδλάρχη τοῦ Βασιλικῆ Οἴκου. ποὺ τὸ παρέδωσε στὸν Λόρδο Ἀρχικυνηγὸ τοῦ ἀγγλικῆ στέλου κι' ἐκεῖνος στὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Καντερβουρίας, ποὺ τὸ παρέδωσε στὰ χέρια τοῦ πρώτου ἀρχιθαλαμηπόλου κι' ἐκεῖνος ἐπέτελους τὸ φέρεσε στὸν Τόμ! Ὁ ἀπλοϊκὸς Τόμ, ὁ ἀσυνειθιστος στὴν ἀδελκὴ ἐθιμοτυπία, κοίταζε κατάπληκτος τὸ θέαμα. Στὰ μάτια του δλη αὐτὴ ἡ διαδικασία ἔμοιαζε μὲ τὴν «ἀλλυσιδα» ποὺ κάνουν οἱ πικρατῆδες καὶ περνοῦν τοὺς κουβάδες ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Κάθε ροῦχο ἔπρεπε νὰ κἀνῃ δλη αὐτὴ τὴ διαδρομὴ καὶ νὰ περάσῃ ἀπὸ χερί σὲ χερί, καὶ ὁ Τόμ ἐντυμεταξὺ περίμενε μισοντυμένος. Εἶναι λοιπὸν εὐνόητο διὸ ἀναστένανε μὲ ἀνακούφιση καὶ ἐδέξατο κατάθετα τὸν Θεὸ διὰν εἶδε ἐπιτέλους τὸ μεταξωτὸ του πανταλόνι νὰ κἀνῃ τὸν γύρο τῆς ἀλλυσιδας, γιὰτὶ ἤξερε διὸ αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο ροῦχο ποὺ θὰ

φοροῦσε. Ἀλλὰ... «μηδὲνα πρὸ τοῦ πέλους μακάριζε». Μόλις εἶχε πάρει ὁ πρῶτος ἀρχιθαλαμηπόλος στὰ χέρια του τὸ πανταλόνι καὶ ἔτοιμαζόταν νὰ τὸ φορέσῃ τοῦ Τόμ, ἔξαφνα ἔγινε κατακόκκινος καὶ τὸ ἔδωσε πίσω στὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Καντερβουρίας δείχνοντάς του μὲ τρομαγμένο βλέμμα κατὰ τὸ πανταλόνι καὶ ψιθυρίζοντάς του: «Ἰδέτε, Μυλόρδε». Ὁ ἀρχιεπίσκοπος κιτρίνισε, κοκκίνησε καὶ ἔδωσε τὸ πανταλόνι στὸ Λόρδο ἀρχικυνηγὸ ψιθυρίζοντάς του κι' αὐτὸς: «Ἰδέτε, Μυλόρδε». Ὁ Λόρδος ἀρχικυνηγὸς τὸ πέρασε στὸν Μεγάλου Ἀδλάρχη, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε τὴ δύναμη νὰ ψιθυρίσῃ: «Ἰδέτε, Μυλόρδε».

Ἔτσι τὸ πανταλόνι ἔκανε πάλι τὸν ἴδιον δρόμο, ἀλλὰ ἀνάποδα τούτῃ τῇ φερὰ, καὶ ξαναπέρασε πάλι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κοντόσταυλου τοῦ Πύργου, ἀπ' αὐτὸν στὸν δούκα τοῦ Νορού, ἔπειτα στὸν ἀρχιματιοφύλακα, στὸν καγκελάριον τοῦ δουκάτου τοῦ Λάγκαστρ, στὸν τρίτο ἀρχιθαλαμηπόλο, στὸν δασάρχη τῶν δασῶν τοῦ Ὀδίντωρ, στὸν δεῦτερο ἀρχιθαλαμηπόλο, στὸν ἀρχικυνηγὸ, συνοδευόμενο πάντοτε ἀπὸ τὰ τρομαγμένα «Ἰδέτε, Μυλόρδε», ὡποῦ ἐφθασε ἐπιτέλους στὰ χέρια τοῦ ἀρχισταυλάρχη. Ἐκεῖνος, μὲ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ τὴ φρίκη, ἐκοίταξε μιὰ στιγμὴ ἀναυδὸς τὴν αἰτία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κκεῖ, καὶ ὕστερα φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Θεὲ καὶ Κύριε! Ἀπὸ τὸ πανταλόνι τοῦ Μεγαλειοτάτου ἔχει ξηλωθεῖ ἡ δεῦτερη κόπιττα! Στὸν Πύργο νὰ φυλακισθῇ εὐθὺς ὁ ἐπιμελητῆς τῆς βασιλικῆς ἱματιοθήκης!

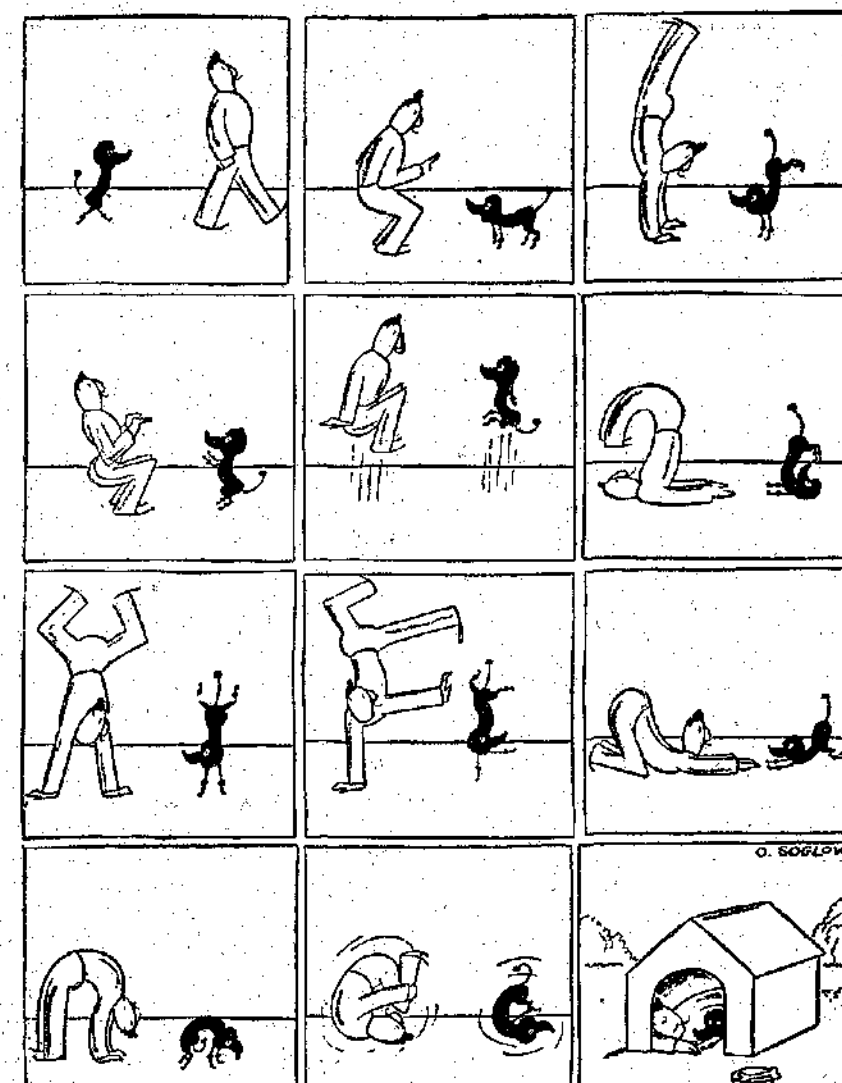
Ἐπειτα στηρίχθηκε στὸν ὦμο τοῦ ἀρχικυνηγῶ γιὰ νὰ συνέλθῃ, ὡποῦ ἔφεραν ἕνα νέο πανταλόνι καὶ ἡ ἐπιθεώρηση ξαναρχίσε ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὅσο ἕνα πράγμα ἔχει τὸ τέλος του καὶ ὁ Τόμ κατόρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ σηκωθῇ. Ὁ ἀρμόδιος ἀδελκὸς τοῦ ἔχυσε νερὸ γιὰ νὰ πλυθῇ, ἕνας ἄλλος τοῦ πρόσφερε τὸ σαποῦνι ἕνας τρίτος κρατοῦσε τὴν πετσέτα καὶ ὁ Τόμ πέρασε δλην αὐτὴ τὴν διαδικασία τοῦ ντυσίματος χωρὶς κανένα ἔπαινο, καὶ παραδόθηκε στὰ χέρια τοῦ βασιλικῆ ἀρχικυνηγῶ. Αὐτὸς ἐχτένισε μὲ τέτοια τέχνη τὰ σκουρὰ ξανθὰ μαλλιά τοῦ παιδιοῦ, ποὺ δταν τελείωσε, ὁ Τόμ παρουσίαζε τὴν πιὸ χαριτωμένην εἰκόνα καὶ ἔμοιαζε ἀληθινὰ μὲ τὰ βασιλόπουλα ποὺ ἔβλεπε ἄλλοτε στ' ὄνειρό του. Τὸ κοστοῦμι του ἦταν καὶ σήμερα μεταξωτὸ καὶ πολυτελέστατο, ἀλλὰ τὸ πανταλόνι, ὁ μανδύας καὶ τὰ φτερά τοῦ καπέλλου

του εἶχαν χρῶμα σκοθρο μπλέ, γιὰτὶ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη αὐτὸ ἦταν τὸ χρῶμα τοῦ πένθους καὶ ὄχι τὸ μαῦρο ὁπως σήμερα.

Μὲ πομπὴ καὶ μὲ παράτα, ὀδηγήθηκε ὁ Τόμ στὴν τραπεζαρία, περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀδελκούς ποὺ ὑποκλίνονταν βαθεῖα στὸ πέρασμά του. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔχοντας μπροστὰ του τοὺς ἀνώτεροὺς ἀξιωματούχους καὶ μιὰ φρουρὰ ἀπὸ πέννητα εὐγενεῖς, ὀπλισμένους μὲ ἐπίχρυσα μεγάλα τσεκούρια, ὁ Τόμ ὀδηγήθηκε στὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου γιὰ νὰ ἀσχληθῇ μὲ τὴς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Ὁ «θεῖος» του, ὁ Λόρδος Χέρτφορντ, ἐστάθηκε στὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου γιὰ νὰ βοηθῇ μὲ τὴς σοφές του συμβουλές τὸν μικρὸ βασιλιά.

Οἱ ἀνώτατοι ἀδελκοί, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴς τελευταῖες θελήσεις τοῦ Ἐρρίκου εἶχαν ἀνάλαβει τὴν ἐκτέλεση τῆς διαθήκης του, παρουσιάστηκαν ἐν σώματι γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Τόμ γιὰ ὀρισμένες ἀποφάσεις ποὺ εἶχαν λάβει, παρ' ὄλο ποὺ τὸ ἔκαναν κατὰ τύπο. Ὅπως δὴποτε ἡ συγκατάθεσιν τοῦ Τόμ ἦταν ἀπαραίτητη, γιὰτὶ δὲν εἶχε ὀρθεῖ ἀκόμη ὁ Λόρδος-ἐπίτροπος ποὺ θὰ ἐκτελοῦσε «χρῆν ἀντιβασιλείως». Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουρίας ἐδιάβασε τὴς ἀποφάσεις ποὺ εἶχαν λάβει σχετικὰ μὲ τὴν κηδεῖα τοῦ βασιλιά, καθὼς καὶ τὰ δυνάματα τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης ποὺ εἶχαν ὑπογράψει τὸ ἐγγραφο αὐτό. Οἱ ἐκτελεστῆς αὐτοὶ ἦταν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουρίας ὁ Λόρδος Καγ-

Ο ΚΛΟΟΥΝ ΚΙ' Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ

Τὸ ἔξυπνος καὶ γυμνασμένος σκύλος! Ὅ,τι κἀνῃ ὁ κλόουν, ὁ κύριός του, τὸ κἀνῃ κι' αὐτός. Στὸ τέλος χώνουνται κι' οἱ δύο στὸ σκυλόσπιτο καὶ κοιμοῦνται μακάρια.

κελλάριος της 'Αγγλίας, ο λόρδος Ουίλλιαμ Σάντ Τζών, ο λόρδος Τζών Ροσσσελ, ο Έδουάρδος κόμης του Χέρτφορντ, ο υποκόμης Τζών Δισλ και ο επίσκοπος του Ντάρχαμ.

Ο Τόμ άκουγε χωρίς να προσέχη. Η σκέψη του είχε καρφωθεί σε μια παράγραφο του έγγραφου που του είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. Στο τέλος στράφηκε στον κόμη Χέρτφορντ και τον ρώτησε σιγά:

— Για ποιά μέρα, είπατε, ότι ορίσθηκε η κηδεία;

— Για τις δεκάξη του μηνός, Μεγαλειότατε.

— Ω, έκανε ο Τόμ. Τι άνοησία! Πώς θα μπορέση να κρατήση ίσαμε τότε ο νεκρός!

('Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΝΤΑ ΠΡΕΙ

'Αγαπητοί μου,

ΜΑ μεγάλη άλλαγή έγινε στην πλατεία των Παλαιών 'Ανακτόρων. Δέν την αναγνωρίζουμε πιά έμεις οι «γεροντότεροι», που την ξέραμε άπεραντη, έλαφρά άνηφορική και γυμνή έντελώς. Την έσκαψαν, την ίσασπέδωσαν, τήν φύτεψαν. Μόνο στο βέθος, μπροστά στην είσοδο των 'Ανακτόρων, άφησαν ένα τοξοειδές ύψωμα με παραπέτο. Καί στο τοίχωμα που σχηματίζει μπροστά, έβαλαν το άνάγλυφο του 'Αγνωστου Στρατιώτη που εγκαινιάστηκε την 25 Μαρτίου.

Πολλοί τώρα μουρμουρίζουν. Τή διαρρυθμίση αυτή της πλατείας την βρίσκουν άσχημη, άκαλαίσθητη. Δένε πως το ύψωμα με το παραπέτο σκαπάζει και άδικεί ένα μεγάλο μέρος άπό την επιβλητική πρόσοψη του παλιού ιστορικού παλατιού. Καί λένε άκόμη πως ο 'Αγνωστος Στρατιώτης είν' ένα μαρμαρένιο τερατούργημα. Δέν άκούω τίποτα! Ποτέ δέν γίνεται άλλαγή που να μη την επικρίνουν οι αιώνιοι μεμψιμοιροι. Αυτή που έγινε στην πλατεία μπορεί να μη μ' ένθουσιάζη, αλλά δέν τή βρίσκω κι' έντελως άκαλαίσθητη. Μου φαίνεται μάλιστα πως έτσι έπρεπε να γίνη. Κι' είμαι βέβαιος πως σε λίγον καιρό, όταν θα κοπάση ο θόρυβος, έλοι θα τή βρίσκουν καλή. Έτσι ή άλλοιώς, θα τή συνηθίσουν. Κι' όταν, μετά χρόνια, θαλλάξη πάλι—μένει τίποτα το ίδιο αιώνια;—οι «γεροντότεροι» πάλι, που δέν θα την αναγνωρίζουν, θα λένε: «Τι ώραιότερη που ήταν πρώτα!». Καί

θα θυμούνται, θα νοσταλγούν, θα θα γίνονται σ' αυτήν άπό σήμερα ως τότε, όπως έγω τώρα θυμούμαι και νοσταλγώ θα γίνονταν άπό τότε που τή γνώρισα, ως την ήμέρα που την έσκαψαν και τή χάλασαν, για να την φτιάσουν όπως είναι τώρα.

Ημουν παιδί στην ηλικία σας όταν τή γνώρισα. Τότε που πρωτοήρθα στην 'Αθήνα για να γίνω φοιτητής. Η πλατεία ήταν στις δόξες της, όπως και το παλάτι. Στο άνετώμα του, ψηλά, κυμάτιζε περήφανα ή βασιλική σημαία. Μέσα κατοικούσε ο βασιλιάς Γεώργιος δ' Α', ή βασίλισσα 'Όλγα και τα παιδιά τους που ήταν άκόμα μικρά. Το μεγαλύτερο, ο διάδοχος Κωνσταντίνος, μόλις ήταν δεκαεπτά χρονών και φορούσε άκμα τη στολή των Ευελπίδων. Κάθε μέρα, κατά το μεσημέρι άλλαζες ή φρουρά των Ευζώνων. Κι' ή άλλαγή αυτή γινόταν με πομπή. Ο σάλαμος, με τη σημαία του, με τον άξιωματικό του και με τή μουσική, μπροστά, ξεκινούσε άπό το Φρουραρχείο, που ήταν τότε στην όδον Σταδίου, άντίκρου άπό τή Βουλή. Κι' όταν έφθανε στα 'Ανάκτορα, ή μουσική, στο άλλαξαν οι φρουροί κι' όσο γεμάτιζε ή βασιλική οικογένεια, έπαυσε, άπό μέσα, μπροστά στη μεσημβρινή είσοδο, όπου ήταν στημένα τέναλγια, δυο τρία κομμάτια. Έπειτα έπαιρνε τον άλλον σάλαμο, με τή σημαία του, και τον γύριζε με την ίδια πομπή στο Φρουραρχείο. Αυτό καθεμέρα. Την Κυριακή όμως, που γινόταν ο μεγάλος περίπατος στη Δενδροστοιχία, ή μουσική, την ώρα της άλλαγής, έπαυσε τα κομμάτια της έξω στην πλατεία. Κι' ο κόσμος πιά περιστοιχίσε τέναλγια για νακούη και... να βλέψη και το βασιλιά, που πολλές φορές παρουσιαζόταν σε κανένα παράθυρο του ίσώγειου—έκει είχε το γραφείο του—ή τα μικρά βασιλόπουλα στο μπαλκόνι...

Την ώρα της μουσικής, σχεδόν καθεμέρα, που μ' έχανες, που μ' έδρισκες, στην πλατεία των 'Ανακτόρων! Κι' όχι μόνο μένα, αλλά κι' άλλους τούς φοιτητές, που κάποτε τ' σκαζάν κι' άπό το μάθημα. Μας άρεσε ή μουσική, όπως άρέσει πάντα στη νεολαία, κι' έπειτα, εκείνο τον καιρό, ή στρατιωτική μπάντα ήταν ή μόνη σχεδόν που άκούγαμε. Γιατί ούτε τότε σημερινά 'Όφθα υπήρχαν, ούτε οι σημερινές λαϊκές συναυλίες γινόταν. Το Μελοδράμα—ξένο τότε, κι' οτε ταχτικό—είχε άπρόσβτες τιμές για μας. Καί ξεθυμάναμε πιά τή φιλομουσία με τή μπάντα, που έπαιζε πο-πουρι άπό μελοδράματα, στην

πλατεία των 'Ανακτόρων καθεμέρα, και δυο φορές την έβδομάδα στην πλατεία του Συντάγματος.

Αλλά ο καιρός, που τ'άλλάζει έλα, περνούσε. Ο βασιλιάς Γεώργιος πέθανε. Η βασιλική σημαία κυμάτιζε πιά σ' άλλο παλάτι, καινούργιο. Έπειτα, έγινε κι' αυτό «κυβερνητό». Όσο για το παλιό, το κόνουν τώρα Βουλή και Γερουσία. Καί την πλατεία, όπου άλλοτε έπαυσε ή μουσική της φρουράς, την έκαμαν κήπο κι' έστησαν σ' αυτήν τον 'Αγνωστο Στρατιώτη. Οι «γεροντότεροι» δέν την γνωρίζουμε πιά και με κόπο τή αναπλάτουμε όπως ήταν όταν τή γνωρίσαμε. Έτσι και σεις, όταν μεθαύριο θα είστε οι «γεροντότεροι» κι' ή πλατεία θα έχει πάλι άλλάξει—ποιός ξέρει πως—με κόπο θα τή αναπλάτουμε όπως είναι σήμερα...

«Πάντα πρέι» είπα ο φιλόσοφος. Σας άσπάσονται ΦΑΙΔΩΝ

ΟΡΦΑΝΟΥΛΑ

Κλαίει στο παράθυρο γεμμένη Μέν' στη γλυκειά νυχτιά ή 'Ελένη. Κλαίει και κοιτάει ψηλά πύστερια άέοντας μ' ίκασία τα χέρια. Ο κόνος της άκέναινο βάθος, 'Οκτώ χρονώ και κλαίει με πάθος. Χλωμή ή μαννούλα της στην κλίνη. Τα κουρασμένα μάτια κλείνει. Κι' έλοι βουβοί και φοβισμένοι διάψαν μακριά της την 'Ελένη. Άχ και να τόξερε ή μαμά της. Το βάρος πούχει στην καρδιά της, Πού δέν μπορεί να κλείση μάτι. Γιατί την σπίγγει αυτό το κάτι, Θα την άγκάλιαζε με θέρμη... Τώρα έτσι μοναχάλα κι' έρημη, Πόσον καιρό να της μιλήση. Πόσον καιρό να τή φιλήση! Μέν' στην βαθιά άπελπισία. Νουάθει της ζωής την άδικία. Πρώτη φορά κυλάει ή φωνή της Παράπονο μέν' στην ψυχή της. Τόσα σ'α ούρανια παιχνιδίζουν Κι' όσο τ'ά βλέπει, τή ζαλίζουν. Θέλει, ποθεί να τ'ά ρωτήση. Τόσα «γιατί» που κλείνει ή φύση, Μά στο μικρό της το κεφάλι Σάν αβούρα τριγυρνάει ή ζάλη. Καί γέρονι άργά, με πόση χάρη, Έκει κοντά στο μαξιλάρι... Βαρειά τα μάτια της έκλείσαν. Καί τόσα στα ούρανια εδούσαν. 'Απ' το βουνό ή οσάλην βγαίνει. Κι' ώ πόσο φώς σε λούζει, 'Ελένη! Διαιμάντια λάμπουν στη μορφή σου, Φτώχη όρφανούλα μου, κομήσου.

ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΘΩΜΑΣ

Ο μικρούλης ο Θωμάς —πές του όσα λόγια θέλεις— άχ, για λύπη της μαμάς, άννει πάντοτε τειπέλης. Δέν τον νοιάζει σοβαρά για μελέτη, για βιβλίο. Όλο γράφει βιασικά πριν να φύγη στο σχολείο! Κι' όταν άπό και γυρίση—έχει συνηθίσει, πάντα στο κατάφλι πριν πατήση—να πετά εδύς τή τσάντα. Για παιχνίδια—μή ρωτάς! είναι πρώτος μέν' στους άλλους. Καί να παίξη τον κοιτάς με μικρούς και με μεγάλους. Έτσι πάλι και προχτές πούχανε τρεις μέρες σκόλη, έτρεχε στις γειτονίες, παίζοντας τή μέρα όλη. Καί το τελευταίο βράδυ, μόλις φτάνει άπ' τα σκακίκα, φτιάχνει πύργο και πηγάδι—με καρτόνια και σπιρτόκαμα. Μά ή μαμά του δέν βαστά, του φωνάζει, του μιλά: —Κάτω, διάβασε, Θωμάκη! Κι' ο Θωμάς τής άπαντά: —'Ε, και σ'ά, καλέ μαμά, να μίν παίξω και λιγάκι.

Μηλολόγη

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Είναι ή πρώτη μέρα που σηκώθηκα άπό το κρεβάτι. Ένα γερό κρυολόγημα με είχε κρατήσει για κάμποσες μέρες χάρμα. Καθισμένη σε μία πολυθρόνα, δίπλα στο παράθυρο, κοιτάζω άδιάφορα στο δρόμο. Έδώ και δυο-τρεις ώρες, πέφτει άφθονο χιόνι. Τα γύρω κεραιούδια, τα μεταλλόνια και τα περβάγια των παραθύρων, άρχίζουν ν' άσπρίζουν. Μ' έχει καταλάβει μιά άνεξήγητη πλήξη. Κλείνω τα μάτια και άφίνα τον ήλιό μου να βυθιστή σε σκέψεις... Σε λίγες ώρες το χιόνι θα έχη στρώσει. Βλέπω με τα μάτια της φαντασίας, να σ'ίζουν τους χιονισμένους δρόμους αστόκινητα, γεμάτα χαρούμενους επιβάτες και να χάνονται γρήγορα στους έξοκινούς δρόμους της Θεσσαλονίκης. Σε λίγο θα σταματήσουν κάπου τα αστόκινητα αυτά. Καί οι χαρούμενες καρτές θα κατέβουν. Όλοι, τυλιγμένοι σε ζεστά καλλά και σε γούνες, θα άρχίσουν να παίζουν με γέλια και χαρές τον τρολλό χιονοπόλεμο... Τώρα ή σκέψη μου πετάει κάπου άλλοθ. Φέρονται μπροστά της τή άντίθεση. Μέσα σ' ένα τρισάθλιο δωμάτιο ένός έτοιμόεργου σπιτιού, μιά φτωχή μητέρα, κοντά σ' ένα μαδούρηστο μαγκάκι καθισμένη, προσπαθεί να ζεστα νη τα δυο μικρά της όρφανά, που τή κοιτάζουν άκαρυσμένα. Ποιός ξέρει γιατί...

Την ίδια ήμέρα με τα χιόνια, συναντήθηκαν οι δυο άδελφές, ή Χαρά και ή Λάπη. Τι μεγάλη διαφορά άναμεταξύ τους! Ένώ τήν μιά, τήν πρώτη τήν συνόδευσε το γέλιο και ή ξενοιασιά, τή δεύτερη τ'ά δάκρυ και ή έννοια...

Δάκρυ της Μοναξιάς

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΜΥΣΤΙΚΑ

- Ποιον χρώμα προτιμάτε;
— Το χρώμα της φωτιάς. Μέσα σου πρέπει ν' άνάβη φωτιά για κάθε σκοπή.
Μαγεμένο Βασιλόπουλο (1928)
— Το χλωμό μ' άρέσει σ' ένα πρόσωπο χαριτωμένο.
Γαλιτία (1930)
— Ποιό κατά τή γνώμη σας είναι το καλύτερο προτέρημα;
— Τα προτερήματα μοιάζουν σαν διμάντια, τα όποια καθώς ξερούμε έχουν μεγάλη αξία. Ξέρουμε όμως ότι είναι διάφορα στην αξία. Έτσι και τα προτερήματα. 'Απ' τα διαμάντια είναι κι' ένα, άνότατα άπ' όλα 'κι' άπ' τα προτερήματα είναι ένα τέτοιο: ή τιμιότητα.
Ρασπουτιν (1932)
— Η καλοσώνη, μόνον ή καλοσώνη, έλα στον κόσμο θα χαθούν με κείνη θε να μείνη.
Ναδία (1930)
— Ποιον ήρωα δράματος ή μυθιστορίας συμπαθείτε;
— Συμπαθώ τον έαυτό μου, που τον είδα ήρωα στο... δνερό μου!
Γεώργιος Δεσπός (1928)
— Αν επιτρέπεται ή ερώτησης, πόσων χρονών είστε;
— Στην ηλικία που σύντροφοι είναι ή χαρά και ή έλπίδα.
Κάρμεν Σάλβα (1929)
— Από τήν ήμέρα που γεννήθηκα ως τα σήμερα.
Καρμαμπας (1929)
— Κάθε χρόνο μεγαλώνω 365 μέρες.
Λογάριασε.
Αγωνικά (1928)
— Ποιά είναι ή πλέον ευχάριστη στιγμή της ήμερας σας;
— Όταν ο πορφυρένιος βασιλιάς προχωρεί προς τ' άδύτα της νυχτας,
Καστανή Ναρβόδα (1928)
Βράδυ σε δάσος ή έρημο άκρογιάλι.
Έρημο 'Ακρογιάλι (1930)
— Είς τί σας άρέσει να καταγίνεσθε;
— Αγαπώ να δναιροκόλω; και τ' άποτέλεσμα; Μιά τρούπα στο νερό.
Γεώργιος Δεσπός (1928)
— Να παραδίνο τή σκέψη μου στην άκρη της πέννας μου.
Ρασπουτιν (1932)
— Εάν δέν είσθε, ό,τι εγεννήθητε, τί ήθέλατε να είσθε;
— Αν ήμουνα κάτι άλλο, θα ποθούσα να μουν άνθροπος.
Κίτας Παπαγιάννης (1930)
— Ποιον ξένο έθνος αγαπάτε περισσότερο;
— Τώρα καταργούνται τα έθνη κι' ή άνθρωπότητα γίνεται μιά οικογένεια.
Πάνδρα 'Αβραάμου (1930)
— Αγαπάω τόσο τή γλυκειά μου 'Ελλάδα, που δέν περισσεύει άγάπη για ξένο έθνος.
Μελαχροινή Ναρβόδα (1928)
Ρασπουτιν
ANTAMOIBH
Α'
Αυτό το περιστατικό συνέβηκε στην έξοχή μιά καλοκαιρινή μέρα. Στο δροσερό ήσκιό ένός γέρου πλάτανου καθόνταν μιά κακίκα, έν' άρνι κι' ένας σκόλος. Φαίνεται όμως πως ή πολλή ζέστη είχε κειράξει τήν κακίκα

ἐνθὲ τὸ φαγγάρι σου φαίνεται κίτρινο, χρυσοῦ, κί' ἀπορεῖς πάλι: θύαν λένε καὶ ἀργυρῆς ἀχίνος τοῦ φαγγαρίου; . . . Ἔιναι, φαίνεται, κατὰ τὰ μάτια. Καὶ μέγα τὸ φαγγάρι μού φαίνεται κίτρινο, σὰ χρυσό. Ἀλλά κί' ὁ ἥλιος χρυσάφι λαμπρότερο, ἔχει ἀσμή. Ὁ κ. Ε. εὐχαριστήθηκε πολὺ πού ἔχεις διαβάσει τόσα βιβλία του καὶ μέλιτα τὴν «Κοινωνικὴ Τριλογία», πού τὴ θεωρεῖ τὸ καλύτερό του. Ἔτσιλα 27 τετραδία.

Ἡ μὰ δὲν ἦταν λόγος αὐτός γιὰ νὰ μὴ μὸν γράφης, Δούλη Δωδεκάνησε! . . . Ἐξέτασσα τίς παραγγελίες σου καὶ σοὺ ἐπέλεξα λογαριασμό. Χαίρω πολὺ πού σοὺ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ ἡ φρεσινή μου βλῆ. Ναί, κί' ἐπεὶ εἶδ' ἔγωγε τώρα ἔχουμε σωστὴ ἀνοίξη. Πέρασαμε ἕως ἕνα δριμύτατο χειμῶνα, ἀγνωστο βέβαια στὰ κλίματά μας. Ἀσπάζομαι τὴ *Μουσουλίδου* κί' ἐλπίζω νὰ μὸν γράφετε τώρα ταχτικά.

Ἀπελὴς Παιδοῦλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοὺ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πού ἀποφάσισες νὰ λαβαίνης μέρος στὸς Διαγωνισμοὺς. Ἀλλά καὶ νὰ μὸν γράφης βέβαια, σὰν καλὰ φίλη πού εἶσαι. Σοὺ ἔτσιλα χαρτὶ τῶν Ἀύσεων καὶ Ὁδηγῶ, πού πρέπει νὰ τὸν διαβάσης μὲ προσοχὴ, γιὰ νὰ ἰδῆς τοὺς ἄρους.

Τὰ πὸ ἐγκάρδια συλλογητήριά μου, **Θαγγελία Ἑλληνίς**, γιὰ τὸ θάνατο τῆς καλῆς σου μητέρας. Ναί, παιδί μου, δὲν εἶσαι ἡ μόνη σπὸν κόσμο ὀρφανὴ καὶ πρέπει νὰ κἀνης ὑπομονή. . . Πολὺ μὲ συγκίνησες κί' ἡ τελευταία της παραγγελία, πού ἦταν νὰ μὴ μὲ ξεχάσης. Ἀδελφὴ ἡ φωτογραφία πού μὸν στέλνεις εἶναι πολὺ ἁριστη καὶ θὰ τὴ δημοσιεύσω στὴ σειρά τῶν «Παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ». Γράψε μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, εἰτὶ ἀνεκδέχεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, ἄρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνεκδέχοντα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἐγκρίνουν σὲ ἀγῶνα καὶ δοῦν ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Φωνὴ τῆς Ψυχῆς, κ. (ΑΖ) Ἀφελὴς Παιδοῦλα. κ. Ἄγγελος τοῦ Σκότους, ἄ. (ΣΧ). Ἀρταμίου, ἄ. (;;).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Δούλη Δωδεκάνησε, κ. Μυρτώ, κ. Μουσουλίδου, κ. Κόκκινου Καναρίνι, κ.

Ἡ Διάπλοσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Χωρὶς Φτερά** (ἔτσιλα 10 τετραδία κί' ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, ψευδώνυμο γιὰ τὴ φίλη μας) πῆς της τὰ συγγραφήτά μου γιὰ τὸ ποίημα πού εἶπε τὴν 25 Μαρτίου) **Φαραῶ** (ναί, σιγά-σιγά προχωρεῖ κανεὶς καὶ ἀρχὴ τὸ ἦμισυ τοῦ παντός» πῆς πῆγε ἡ γιορτὴ μας: χαρτὶ λύσεων σοὺ ἔτσιλα.) **Χανιωτοπούλιαν** (ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ λάβης μέρος σὲ κάθε Διαγωνισμό πού δὲν ἔληξῃ ἢ προθεσμίᾳ του' καὶ στῶν Ἀύσεων ἐπισης, πού προκηρύχθηκε στὸ πρῶτο φύλλο τοῦ Μαρτίου, ἀπὸ ὃ ἀλύει τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου αὐτοῦ εἶναι βεβητὸς ὡς τὴς 5 Μαΐου περιμένο νὰ μὸν γράφης καὶ περισσότερα) **Δοξαζόμενο Τριπολιτσάκι** (ὦ, φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου θύαν εἶδες τοὺς δυὸ Ἐπαύλους! Ἐλαβα καὶ τὴ νέα Συλλογὴ, πού ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἀνώτερη, ἀπὸ τόσα πράγματα ἔχεις μᾶζι στὸ μεταξὺ) **Βεδουῖνον** (ἔτσιλα ὅ,τι παρήγορες χαίρω πού θὰ μὸν γράφης πάλι συχνά) **Φιλομήλιαν** (πόσος καιρὸς; δὲν ἔπρεπε νὰ μὸν στείλῃς ἄλλο, ἂν δὲν ἔβλεπες τί ἔγινε τὸ πρῶτο' ἄς εἶναι, θὰ τὸ διαβάσω κί' αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του) **Χρυσάνθεμο** (εἶπα πολλὰς φορές γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα κί' εἶμαι βέβαιη

πῶς σὲ λίγο θὰ γαπᾶτε καὶ τὸν καιροῦργιο καθηγητὴ ὅσο τὴν καθηγήτρια πού ἀντικατέστησε: γιὰ τὸ θὰ σὰς ἀγαπήσῃ κί' ἔπεινος, ἀπὸ ἰδῆ πῶς εἶπε τόσο καλά κί' ἐπιμελῆ κορίτσια.) **Τραγουδιότην** (χαίρω πού ἔγινες καλά) **Γιόλιαν** (ἔτσιλα τὸ γραμματάκι σου' τετραδία ἔτσιλα) **Γιάννην Δέσφιον** (ἔτσιλα: ὁ Ἀναγίας ὁ εὐχαριστῶν πολὺ γιὰ τίς εὐχὰς: ἀλήθεια, ἐπειδὴ γεννήθηκε 29 Φεβρουαρίου, ἔχει τὰ γενέθλια του κάθε τέσσαρα χρόνια!) **Μπέλλιαν Καύκιαν** (δὲν ἔχει νὰ κἀνη' σοὺ νὰ ἐπιμένῃς) **Μίκυ Μάους** (μ' ἐνδιαφέρο διαβάσα τὴν ἱστορία αὐτῆς τῆς γνωριμίας καὶ τὴ διηγῆσαι τόσο ὄρατα! ποῖά ἦταν λοιπόν, ἡ Ἰζόδη ἢ ἡ Δεπτοῦλα; **Γελασὴν Κλαυδιάν** (εἶδες πῶς κοιτάεστε νὰ τὴν καταφέρετε; δὲν εἶπα ὅτι εἶναι ἐκόλο, ἀμα ὅμως ἐπιμένῃ κανεὶς, τὸ κατορθώνει) **Ζεφυρίαν** (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλά κί' ἐλπίζω τώρα νὰ μὸν γράφης συχνά' εὐχαριστήθηκα καὶ μ' αὐτὸ πού λές, ὅτι στῆν ἀρρώστεια σου σοὺ ἔκανα καλὴ συντροφιά) **Μάρβελ** (τίς ἔλαβα' παρμένον) **Φάνου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Ρασοποτιν** (ἔλαβα) **Ἀγγούλιαν** (ἔτσιλα 10 τετραδία) **Χλωμὴν Νεραΐδιαν**, **Περγαμνὴν Ἀδραν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Ἀπριλίου, θάπαντῶσω σὲ ἔρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 239ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ γαλλοῦ τοῦτον εἶναι δεσφαι μέχρη τῆς 9 Ἰουνίου.

249. Δεξιόγραφος
Βυζαντινὸ Ἀτιοκράτορα
Πῶς τάχα θάνασῆσω;
Τὸν πατριώτη τῆς Γραφῆς
Σ' ἕνα νησί ἂν κολλήσω.

Νάλλι

250. Συλλαβογράφος
Γράμματα ἕνα, δύο, τρία . . .
Νά, μιὰ δύστηνη ἀπ' τὴν Τροία!
Φαραῶ

251. Στοιχειογράφος
Μὲ κεφάλι, θὰ βρεθῶ
Μέσα στὸ κεφάλι
Καὶ παντοῦ θὰ τρέξω . . .
Ἄν ἀποκαφαλίσθῶ,
Στὸ κεφάλι πάλι
Θά μὲ ἰδῆς, μ' ἀπέξω.

Τοξιδιώτης

252. Μεταγραμμιασμός
Ἀλλὰς τὸ Ρῶ σὲ Τά
Νά βρεθῆς μὲ θανμασμοῦ
Ἄπ' τοῦ Αἰγαίου τὰ νησιά
Σε μεγάλη ποταμό.

253. Δικτυωτὸν
* * * * * =Μυθολογικὸν ζῶον.
* * * * * =Τοῦ νευρικοῦ συστήματος.
* * * * * =Μέγας βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.
* * * * * =Δοχεῖον πηλῶν.
Καὶ καθέτωσ τὰ ἴδια.

Νάρκισσος

254. Κρυπτογραφικὸν
1234567875 =Θαλασσινὴ τέχνη
265171 =Τὸ σύμπαν
8645 =Βασίλισσα
45678575 =Ἀπὸ τοὺς ἁγίους τόπους
546575 =Χάρις
87231 =Ζωϊκὸν
7225175 =Ἀσκησις
82865171 =Ἰππικὸν
Κουκουτάκι

255-259. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ προσθήκη ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κατωθὶ λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα τόσα λέξεις: ἄλος, χιών, κοινός, Ἄλλῃ, Αἴμος, Λευκάτας

260. Μικτὸν
ΣΥΟ - αι - μ - αυε
Πρίγκιψ Ἀρπαδ
261. Γεῖφος
ἂν ε ε
ἂν ἂν ε ε
ἔμοῦ σὲ α
ἂν ἂν ε ε
ἂν ε
Φάουτ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
262. Charade
Si vous avez le cœur de marbre,
Coupez en deux ce pauvre oiseau:
Son premier nous fait un arbre,
Produit du blé l'autre porreau.
(Πρῶτοντον) Μπυλοῦνθ
263. Sans Voyelles
* - l - vr - l - n - cmit - l - rtsn
Μυροβόλος Ἄνδρος

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4
33. Ἀρτεμισία (Ἀρτεμῖς, ἱα.)—34. Ἄνδεις (ἂν ἔης).—35. Αἴνος-Αἴμος.—36. Ὁ Κύπελος, ἡ κυπέλη.—37.
Σ Ν Ο Σ Σ Σ
Α Ω Ε Ο Υ Ω Ι Ο
Μ Ρ Κ Ι Φ
Ι Ο Υ Ω Ε Ο Ε Ω
Σ Σ Ν Ν Ν
38. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ (ἄρις, ἰστός, σίτος, Τάρας, Χάρις, Ὁρόπιος.)—39-43. Διὰ τοῦ Σ: Ἔξος, Νάξος, Ἐσθῆς, Ἐσθός, ἄξιος.—44. ΑΧΕΛΩΣ-ΜΙΝΟΡ-ΚΑ (Ἄμιος, Χιών, Ἐννεα, ἈΟχος, Ὀρίων, ὈΚᾶ, Σάμος.)—45. Εἶπε ὁ γάιδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλαι.—46. Ἐξὺς δευτέρου φάσις. (ἔξ, εἰς δε φτερά, φ' εἰς εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 εὖς 10 τὸ πού λέξεις μὲ ἐπιθ. στοιχεῖα ἄρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξ. μὲ πέντε δὲ στοιχεῖα ἄρ. 4 καὶ μὲ κεφαλαῖα ἄρ. 1, 50. Ὁ κριτὴς στίχος ἄρ. 5. Ὁ μὴ ἀνδορομῆται πληροῦν τὰ διπλά. Ἡ προληρωμὴ εἶναι ἀπαράτητη.

[ΑΒ'—190]
Κατεβαίνοντας τὸ μωροσταλομένο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως, χαίρετῶ ὀλους-ες. Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ τοπιὰ. Στείλατε στὴν Ἀ/αν: Ταχ. κιβ. 135, Λευκωσία, Κύπρος, διὰ: Ἐλίμνι

[ΑΒ'—191]
Ἀποτελέσματα Διαγωνισμῶν Βράβειων: Καὶ: Σου Λιάνα, Ὀναειροπλάχτρα, Ἀγνή, ἄου Μίκυ Μάους, Πουπούλο. Δοιποῦς ὑπερυχαριστῶ. **Χαρυγὴ**

[ΑΒ'—192]
Μετὸ Βιολάκι καὶ ἄλλες, ἀπὸ 10-13 ἄρῶν, ὅσες παίζετε βιολι ἢ μιλίετς τὴν Esperando, ἀλληλογραφεῖτε; ἄ/ας: Ὀλιαν Πατσιᾶδου, Κέρκυραν, διὰ: **Κόκκινου Καναρίνι**

[ΑΒ'—193]
Πρωτοπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως, χαίρετῶ ὀλους-ες. **Τοξιδιώτης**